

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v **dedičskej veci po poručiteľovi M. H.**, nar. X., zomrelom X., naposledy bývajúceho v B., vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 31 D 1834/2003, Dnot 80/2004, o dovolaní Mgr. J. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2010 sp. zn. 13 CoD 93/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 27. októbra 2009, č.k. 31 D 1834/2003-606 určil všeobecnú cenu majetku poručiteľa sumou 157 887,57 Eur, výšku jeho dlhov sumou 2 610,44 Eur a čistú hodnotu dedičstva sumou 155 277,13 Eur. Potvrdil, že dedičstvo pozostávajúce z nehnuteľností v katastrálnom území B. (zapísaných na LV č. X., parc. č. X. zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parc. č. X. zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², parc. č. X. zastavané plochy a nádvoria o výmere X. m², na parc. č. X. postavený rodinný dom súp. č. X. a na parc. č. X. postavená garáž súp. č. X. v celosti, drobné stavby – letná kuchyňa s pivnicou bez súp. č., ploty, vonkajšie úpravy), z pohľadávky dedičov voči F. titulom splatenia dlhopisu identifikačné číslo X., IČO X., ISIN X. v sume 456,08 Eur, ďalej z vkladnej knižky č. X. na meno (s názvom: r.č. X., H. M., B., v Č., okresná pobočka v P., so zostatkom ku dňu smrti poručiteľa spolu s úrokmi v sume 254,68 Eur), z dvoch o., z p. a z ostatných hnutel'nych vecí (bližšie špecifikovaných v predmetnom uznesení) patriacich poručiteľovi, nadobúdajú rodičia poručiteľa J. H. a Mgr. J. H. každý v X.. Zároveň rozhodol o tom, že notárke JUDr. M. M. priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 875,88 Eur, na zaplatenie ktorých zaviazal každého z dedičov v jednej

polovici a uložil im povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok vo výške 165,50 Eur.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie dediča Mgr. J. H. uznesením z 26. januára 2010, sp. zn. 13 CoD 93/2009 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. K námietke odvolateľa týkajúcej sa dedičskej nespôsobilosti dedičky J. H. uviedol, že jej dedičská nespôsobilosť v tomto konaní nebola preukázaná a je spôsobilou dedičkou. Za opodstatnenú nepovažoval ani jeho ďalšiu námietku ohľadne tvrdených odcudzených vecí, pretože ani v odvolacom konaní nepredložil na takéto tvrdenie žiadne dôkazy a na námietku týkajúcu sa znaleckého dokazovania s poukazom na ustanovenie § 212 ods. 3 O.s.p. neprihliadol.

Proti tomuto uzneseniu podal dedič Mgr. J. H. dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie, ktoré vydaniu rozhodnutia odvolacieho súdu predchádzalo, je zaťažené vadou podľa § 237 písm. e/, f/, g/ O.s.p., ako aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom mu bude potvrdené nadobudnutie dedičstva. Zároveň žiadal rozhodnúť, že matka poručiteľa, J. H., pre odmietnutie dedičstva podľa § 463 ods. 1 a pre dedičskú nespôsobilosť podľa § 469 Občianskeho zákonníka nededí a navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V písomnom vyjadrení k dovolaniu dedička J. H. uviedla, že s dôvodmi dovolania sa nestotožňuje, považuje ich za neopodstatnené a dovolanie žiada v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú podrobne upravené v § 237, § 238 a § 239 O.s.p., pričom v § 237 sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu, v § 238 sú podmienky prípustnosti stanovené pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo forme rozsudku a v § 239 pre rozhodnutie vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, preto bolo potrebné podmienky prípustnosti v tomto prípade skúmať podľa § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (ods. 1 písm. a/) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska, pričom dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (ods. 1 písm. b/). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, [t.j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu ani proti uzneseniu, v ktorom by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu uzneseniu s vyslovením prípustnosti dovolania v tejto veci, ako ani proti potvrdzujúcemu uzneseniu vo veci návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia či vo veci uznania (neuznania) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenia za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky], dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na námietku dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd, t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/ O.s.p., dovolateľ v dovolaní nenamietal a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Dovolací súd osobitne skúmal dovolaním namietané procesné vady podľa § 237 písm. e/, f/, g/ O.s.p., t.j., či sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, či nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom a či nerozhodoval vylúčený sudca alebo súd nesprávne obsadený, a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa týchto ustanovení, nakoľko procesné vady podľa § 237 písm. e/, f/, g/ O.s.p. v konaní nezistil.

K procesnej vade podľa § 237 písm. e/ a f/ O.s.p. došlo podľa dovolateľa tým, že tak notárka Mgr. M. K., ktorá v predmetnej dedičskej veci konala predtým, než jej súd vec pre jej zaujatosť odňal, ako i notárka JUDr. M. M., ktorej bola vec následne pridelená, a nakoniec i samotný súd pri prejednávaní dedičstva, nepostupovali v súlade s § 175k ods. 2 O.s.p. a dovolateľa i napriek ním vznesenej námietke spornosti dedičských práv dedičky J. H. neodkázali na samostatné uplatnenie jeho dedičského práva na súde. Spornosť jej dedičského

práva dovolateľ pritom vidí v tom, že v konaní pred notárkou svoje dedičské právo bez výhrad odmietla a navyše bola i nespôsobilá dediť v zmysle § 469 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa dopustila viacerých trestných činov jednak voči poručiťovi za jeho života, jednak voči dovolateľovi. Porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 175k ods. 2 O.s.p. malo podľa dovolateľa potom za následok to, že nemohol podať žalobu podľa § 175k ods. 2 O.s.p., hoci táto mala byť podaná, čím došlo k naplneniu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. e/ O.s.p. Ďalším nežiaducim následkom malo byť odňatie možnosti dovolateľa konať pred súdom, pretože dedičská nespôsobilosť označenej dedičky nebola v dedičskom konaní riešená ako predbežná otázka a súd sa s ňou vysporiadal len konštatovaním (uvedeným v uznesení Okresného súdu Bratislava III zo 4. júla 2006, č.k. 31 D 1834/2003-221), že dedičská nespôsobilosť sa v konaní nepreukázala a viac sa touto otázkou nezaoberal i napriek tomu, že dovolateľ sa prejednávania tejto otázky domáhal počas doby šiestich rokov. Existenciu vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľ zdôvodnil i tým, že dedičské konanie po dobu dvoch mesiacov od jeho začatia prebiehalo bez neho, pretože notárka ho na konanie neprizvala a vec napriek tomu prejedнала a dedičské konanie s výnimkou prehlásenia dedičov vykonala.

Podľa § 237 písm. e/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou, ktorej podstata spočíva v oprávnení účastníkov konania procesnými úkonmi, ktoré sú prejavmi ich vôle, disponovať jednak samotným konaním, teda ovplyvňovať i jeho začatie, jednak jeho predmetom.

Pokiaľ ide o začatie konania, to spravidla začína na návrh účastníka konania (§ 79 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Výnimkou sú konania v zákone výslovne uvedené, pre ktoré platí, že môžu začať i bez návrhu, teda z podnetu súdu. Ide o konanie vo veciach starostlivosti o maloletých, konanie o spôsobilosti na právne úkony, opatrovnícke konanie, konanie o vyhlásení za mŕtveho, konanie o dedičstve, konanie o vyslovení prípustnosti prevzatia alebo držania v ústave zdravotníckej starostlivosti či ďalšie konania, kde to pripúšťa zákon (§ 81 ods. 1 O.s.p.). Ak nejde o tieto výnimky, súd konanie bez podaného návrhu začať a vo veci konať nemôže. Ak k takejto situácii predsa len dôjde, konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. e/ O.s.p., a je treba ho z tohto dôvodu zastaviť.

Vzhľadom na uvedené je nutné dospieť k záveru, že účelom tohto ustanovenia (§ 237 písm. e/ O.s.p.) je umožniť dotknutej osobe sa dovolaním brániť proti svojvoľnému prejednávaniu a rozhodovaniu súdu v určitej veci bez toho, aby to vyplynulo z vôle osôb, ktorých sa to týka, t.j. bez toho, aby sa prejednávania a rozhodnutia veci účastník priamo domáhal. Keďže v prejednávanej veci nejde o prípad, kedy by súd konal nad rámec svojho oprávnenia, dovolací súd považuje túto námietku účastníka za neopodstatnenú.

V súvislosti s námietkou dovolateľa o porušení ust. § 175k ods. 2 O.s.p. považuje dovolací súd za dôležité poznamenať, že znenie § 175k ods. 1 O.s.p. umožňuje súdu, ktorý dedičstvo prejednáva, aby, ak nastane situácia týmto ustanovením predpokladaná, po dôkladnom prešetrení dedičského práva do úvahy pripadajúcich dedičov, urobil záver o tom, s ktorými dedičmi bude ďalej konať, len na základe vlastnej úvahy, pričom nutne nemusí uplatniť postup podľa § 175k ods. 2 O.s.p. Ak súd totiž dospeje k tomu, že dedičské právo konkrétnych dedičov nezávisí od posúdenia sporných skutočností a je zrejmé, s kým sa má konať ďalej, nemá povinnosť postupovať podľa § 175k ods. 2 O.s.p. a odkazovať dediča, ktorého právo je menej pravdepodobné, aby svoje právo uplatnil žalobou, čo je i prípad prejednávanej veci. Navyiac, dedičskú nespôsobilosť podľa § 469 Občianskeho zákonníka súd v rámci prejednávania dedičstva skúma vždy zo svojej úradnej povinnosti (ex offio), preto táto otázka nemusí byť riešená v osobitnom konaní na návrh účastníka.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky, ak účastníka na pojednávanie riadne nepredvolal alebo ak rozhodol bez toho, aby bola dodržaná zákonom ustanovená lehota na prípravu pojednávania.

Pokiaľ ide o tvrdenie dovolateľa, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že otázka dedičskej nespôsobilosti dedičky J. H. nebola prejednaná v samostatnom konaní, treba povedať, že v prejednávanej veci sa súd po vznesení námietky jej dedičskej nespôsobilosti dovolateľom, touto otázkou riadne zapodieval a aj sa s ňou vysporiadal. Zo súdneho spisu vyplýva, že po vznesení predmetnej námietky sa súd zaoberal okolnosťami, pre ktoré by označená dedička mohla byť z dedenia vylúčená. Okrem iného vzal do úvahy i skutočnosť, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ v B. z 31. mája 2005, O., bola vec podozrenia zo spáchania trestného činu zatajenia veci podľa § 254 ods. 2 Trestného zákona a trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 a ods. 5 písm. c/ Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť a ktoré okrem iného mali byť dôvodom jej dedičskej nespôsobilosti, odmietnutá z dôvodu, že na základe vykonaného vyšetrovania bolo zistené, že táto nenaplnila skutkovú podstatu ani jedného z uvedených trestných činov, ani iných trestných činov uvedených v Trestnom zákone. Namietané nezhody medzi dedičkou a poručiťelom za jeho života okresný súd vyhodnotil ako bežné konflikty medzi matkou a synom, ktoré nie sú spôsobilé založiť jej dedičskú nespôsobilosť. Na základe týchto skutočností potom Okresný súd Bratislava III dospel k záveru, že dedičská nespôsobilosť jedného z dedičov sa nepreukázala a za účelom jednoznačného určenia okruhu dedičov vydal uznesenie zo 4. júla 2006, č.k. 31 D 1834/2003-221, ktorým určil, že ďalej bude konať tak s dedičkou J. H., ako i s dedičom Mgr. J. H., nakoľko obaja sú osobami, u ktorých možno mať dôvodne za to, že sú dedičmi po poručiťelovi. Námietka dovolateľa o tom, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, je preto neodôvodnená.

Pokiaľ ide o dovolací argument dovolateľa uvedený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., že dedičské konanie po dobu dvoch mesiacov od jeho začatia prebiehalo bez neho, pretože notárka ho na konanie neprizvala a vec napriek tomu prejedнала a dedičské konanie s výnimkou prehlásenia dedičov vykonala, tento nepovažuje dovolací súd za relevantný.

Po preskúmaní spisového materiálu dovolací súd zistil, že dedičské konanie po poručiťelovi začalo vydaním uznesenia Okresného súdu Bratislava III z 21. októbra 2003, č.k. 31 D 1834/2003-2 a uznesením z tohto istého dňa, č.k. 31 D 1834/2003-3, súd poveril vykonaním potrebných úkonov vo veci prejednania dedičstva notárku Mgr. M. K.. Vzhľadom k tomu, že pohreb poručiťela vybavovala J. H., táto bola prizvaná i na predbežné vyšetrenie v dedičskom konaní konanom 26. novembra 2003 pred notárkou, na ktorom oznámila okruh

poručiteľových dedičov a majetok, ktorý mal ku dňu smrti poručiteľ vo vlastníctve. Na základe týchto informácií potom súdna komisárka urobila úkony smerujúce k potvrdeniu rozsahu majetku poručiteľa, pričom v konaní bol okrem iného zabezpečený znalecký posudok na nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom dedičského konania, bola vykonaná lustrácia v Notárskom centrálnom registri závetov a do konania boli prihlásené pohľadávky poručiteľových veriteľov. Podľa záznamov v súdnom spise sa prvé dedičské pojednávanie, na ktorom sa zúčastnili obaja dedičia, uskutočnilo vzhľadom na vykonané úkony X.. Z uvedeného je zrejmé, že v dovolateľom namietanej dobe dvoch mesiacov, kedy sa podľa jeho názoru v dedičskej veci konalo bez neho, notárka vykonávala úkony potrebné na zistenie rozsahu dedičstva a s dedičmi v tomto čase nekonala. Úkony si vyžiadali viac času, nakoľko bolo potrebné zhromaždiť všetky relevantné podklady na to, aby sa vec mohla kvalifikovane uzavrieť, preto sa počas tejto doby reálne nekonalo ani s jedným z dedičov, teda ani s dedičkou J. H.. Prvé dedičské pojednávanie sa uskutočnilo za takmer dva mesiace po začatí konania, boli naň však riadne predvolaní obaja dedičia, ktorí sa i dostavili a títo mali možnosť sa k veci vyjadriť. To platí i pre ostatné dedičské pojednávania, ktoré v predmetnej dedičskej veci prebehli. V tejto súvislosti je možné uzavrieť, že tak postup notárky Mgr. M. K. po začatí dedičského konania až do odňatia veci, ako i postup jej nástupkyne JUDr. M. M. po zvyšok vedenia dedičského konania, zodpovedá zákonným ustanoveniam a tiež bežnej praxi pri prejednávaní dedičstva, preto dovolací súd dospel k záveru, že námietka o odňatí možnosti konať v dedičskej veci vznesená dovolateľom nemá reálny podklad.

Za nedôvodnú dovolací súd považuje i námietku dovolateľa o existencii vady odvolacieho konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. spočívajúcej v tom, že konajúce notárky Mgr. K. a JUDr. M., ako aj sudkyňa JUDr. Jeanette Kostolanská, ktorá vo veci rozhodovala pred súdom prvého stupňa, boli podľa dovolateľa zaujaté.

Podľa § 237 písm. g/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 14 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (ods. 1). Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí

rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (ods. 2). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (ods. 3).

Podľa § 17 ods. 2 O.s.p., na vylúčenie notára z úkonov súdneho komisára primerane platia § 14 až 16 O.s.p. O vylúčení rozhoduje súd, ktorý notára poveril vykonaním úkonov súdneho komisára.

Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd zistil, že vo veci vylúčenia sudkyne JUDr. Jeanette Kostolanskej nebolo vydané rozhodnutie súdu. Zo súdneho spisu je zrejmé, že po vznesení námietky zaujatosti dovolateľom z 25. novembra 2007 súd na túto neprihliadal a pokračoval v konaní, nakoľko išlo o prípad, kedy účastník namietal len okolnosti, ktoré spočívali v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, čo sú okolnosti, pre ktoré sudcu vylúčiť nemožno (§ 14 ods. 3 O.s.p.). Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní dovolateľ neuviedol vo veci zaujatosti nové skutočnosti, dovolací súd túto otázku nemohol posúdiť inak (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 1997, sp. zn. 3 Cdo 153/1996). Uvedené sa vzťahuje i na dovolateľom vznesenú námietku zaujatosti notárky JUDr. M. M. z 22. februára 2007.

Pokiaľ ide o zaujatosť súdnej komisárky Mgr. M. K., tejto bola prejednávaná dedičská vec odňatá ešte pred tým, než súd vydal dedičské rozhodnutie. Súd tak urobil opatrením z 29. apríla 2004, č.k. 31 D 1834/2003-124, ktorým vec zároveň prideliť JUDr. M. M., zastupujúcej notárke.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybil a svojím postupom nezaložil vady konania podľa § 237 písm. e/, f/ ani g/ O.s.p.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania dovolateľa spočívajúci v existencii inej vady konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), tieto je možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tieto, ak by aj boli dané, sami osebe nezakladajú prípustnosť dovolania, preto sa nimi dovolací súd nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti potrebné bolo uzavrieť, že prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 237 O.s.p., ani podľa § 239 O.s.p., a dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. mája 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová